

A bükki „Őserdő” jövőjéért

A biológiai sokféleség és a természetes folyamatok vizsgálatára jelölték ki azokat az erdőtömböket, amelyek többé-kevésbé még láttatják az érintetlen erdőkre jellemző jegyeket. Az EGERERDŐ Zrt. területén lévő nyolc erdőrezervátumból kiemelt figyelmet érdemel az Őserdő Erdőrezervátum, ahol a vadállomány természeteshoz közeli összetétele miatt az utóbbi évtizedekben természetes folyamatok működnek. A bükki „Őserdő” 850-900 méter magasan, a Bükk-fennsíkon található, az Istállóskő és a Tar-kő közelében. Az erdészek már a 19. század elején felfigyeltek a területre, és Király Lajos erdőmérnök javaslatára az akkori tulajdonos, Pallavicini őrgrof kivonta a termelésből és a tudományos kutatás rendelkezésére bocsátotta. Az őserdő védőzónájában többféle állomány található, köztük mesterségesen ültetett lucfenyvesek, amelyeken a klímaváltozás sajnos már nyomott hagyott. Faegyedei legyengültek a károsító rovaroktól, gombafajoktól, több fa teljesen kiszáradt. A Soproni Egyetem és az ELTE kutatói, illetve az EGERERDŐ Zrt. erdész szakemberei és a Bükki Nemzeti Park Igazgatóságának természetvédelmi kollégái novemberben összegyűltek, hogy megvitassák, mi a legjobb megoldás az őserdő megóvása érdekében. Egyetértettek abban, hogy a védőterületen lévő fenyveseket célszerű 3 zónára osztani. Azt javasolták, hogy az őserdőhöz legközelebb eső 200 méteres sávban ne avatkozzanak be a régi erdő pusztulásába, majd a szukcesszió törvényei kialakítják az új erdőállományt. A második zónában kisebb sávokban, ún. kulisszás módszerrel történhet fakitermelés, majd a mesterséges erdőfelújítás több pionír fafajjal együtt. A harmadik zónában pedig a gyakorlatban bevált tarvágás utáni erdősítéssel (erdőszerkezet átalakítással) tartható fenn leginkább a védőzóna védőhatása. (www.egererdo.hu)

